

Pingstdagen, 2017

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Nil desperandum! Misströsta inte! En återkommande uppmaning från vår Herre är att inte vara rädda - att inte misströsta. Den bästa boten mot rädsla är tron på Kristus och att hålla ihop. Att hålla ihop sig själv och att hålla ihop med sin nästa. I en ensamhet utan Kristus blir vi frånvarande främlingar för varandra. Den som undrar hur detta kan se ut kan fara med Stockholms tunnelbana i morgontrafik.

Denna ensamhet gör att vi misströstar, kröker oss inåt bakom telefonskärmar och hörlurar eller blir desperata. Hur kan man ta sig ur en sådan ensamhet?

Man söker förståelse för att man inte är ensam.

Man ber om hjälp.

I min kliniska vardag som läkare möter jag ofta människor i kris, i ensamhet, med existentiell ångest och återkommande grubblerier. Gemensamt för närmast alla är att de säger att de trodde att det - krisen - aldrig skulle drabba dem. Kanske andra, men inte dem. Så man fortsatte att arbeta för hårt, leva i konflikt eller välja bort sådant som visste behövdes för kropp och själ. Om man för en stund bortser från högmodet i denna förvridna riskkalkyl, så är ofta ensamheten slående. Man finner även ofta en annan gemensam nämnare: bristen på förmågan att be om hjälp.

Antingen var man inbillad att det inte fanns någon hjälp att få, eller så såg man det som ett nederlag att be om hjälp. Varför är det så svårt att be om hjälp? På TV-apparater flimrar förvridna ideal i dramor, dokusåpor och talangjakter om vikten av att vinna och manövrera ut konkurrenter. Kanske inte så uppbyggligt. Mycket kan sägas om massmedia, men knappast att de främjar lugn och tillit mellan människor.

Det är dock inte så svårt att be om hjälp man har tillit. Om man har tro. Men om man är rädd, hur skall man då våga be om hjälp? I Johanneevangeliet förklarar vår Herre den kristna tillitens grund: "Jag går bort, och jag kommer till er igen." samt "Nu har jag sagt det till er innan det sker, för att ni ska tro när det har skett." Tron genom uppenbarelse föder tilliten.

Om vi återgår till högmodet. I Första Mosebok står det om Babels torn och Guds ingripande för att dämpa människans tendens till högmod. Det var inte i syfte att kuva eller skrämman människan, utan att avhjälpa henne från att ta vägar med destinationer i fördärv och bortvändhet från Gud. Av detta verkar vi inte ha lärt oss.

Idag firar vi Pingst. Vi firar Pingstundret, när Gud utgjöt sin Ande över allt kött. Därigenom uppstår ett slags återförening i köttet av förståelsen för gemenskap, att vi hör samman. Som det står i Romarbrevet (12:3-5): "ha inte högre tankar om er själva än ni bör utan tänk förståndigt, efter det mått av tro som Gud har tilldelat var och en. För liksom vi i en enda kropp har många lemmar och alla lemmarna inte har samma uppgift, så är vi många en enda kropp i Kristus. Men var för sig är vi varandras lemmar."

Kristus ger oss sin frid och uppmanar oss att inte oro oss eller tappa modet. Så misströsta inte! Vi är varnade för att vägen kommer att bli svår, men att det finns hjälp att få - genom Den helige ande.

Så bed.

Bed om hjälp.

Albertus Magnus